

Η γυναίκα στο χρόνο

Γεωργία-Κυριακή Ζαφείρη

7^ο Γενικό Λύκειο Αχαρνών

Σκυμμένος πήγαινε, ο γέρο Χρόνος
κοιτούσε πίσω του, κι έβλεπε μπρος
την Γαία έβλεπε, τον γέρο-Χρόνο
που τα παιδιά της έτρωγε αυτός.
Κοιτούσε κι έβλεπε, την αγωνία
της μάνας έβλεπε και την οργή
που κι αν υπόμενε, με καρτερία
κρυφά προστάτευε την νέα ζωή.

Γυρνούσε, κοίταζε την Ασπασία
γυνή περίτρανη του Περικλή
που σπίτι κράταγε, με μαεστρία,
κρυφός του δάσκαλος και οδηγητής.
Δεν επροσπέρασε την Πηνελόπη
πιστή βασίλισσα, μάνα πιστή,
Οδυσσέα, Τηλέμαχο τιμούσε χρόνια,
μνηστήρες έδιωχνε με υπομονή.

Είδε Σουλιώτισσες να πολεμάνε
πλάι στον άνδρα τους, δόξα-τιμή,
και Ηπειρώτισσες ανδρειωμένες
σεμνά που διέσχιζαν κάθε κορφή.
Είδε υποζύγιο να κουβαλάει,
τον άρχοντα άνδρα-εκμεταλλευτή,
κι η γυναίκα του ν'ακολουθάει
σαν υποζύγιο πεζή-σκυφή.

Είδε την μάνα του, πως συγυρίζει
κάνει μαγείρεμα, πλένει σκουτιά
παιδιά μεγάλωνε μα και γνωρίζει
στη γη να μάχεται καρτερικά.
Όλα τα έκανε, και για τον άνδρα,
μητέρα, σύζυγος και αδερφή
μα μήτε χάρηκε, μήτε και είδε
δόξα, αναγνώριση μα και τιμή.

Ο χρόνος γύρισε και κουρασμένος
κάπου ξαπόστασε να κοιμηθεί
και ονειρεύτηκε πως επιτέλους,
δόξα σεβάσμια είχε η γυνή
και εκ του θαύματος, μέσα από αίμα
και πάλη αλλόκοτη μα και δεινή,
η Εύα έπαψε, άλλο να φταίει
κι έγινε σύντροφος ξανά σωστή.
Τιμή της δόθηκε, και εργασία
και η ισότητα, η ακριβή
παλεύει αγέρωχα πλάι στον άνδρα
να κατακτήσουνε κοινή ζωή.
Σπίτι να φτιάξουνε, μα και καριέρα,
παιδάκια όμορφα και ευτυχή
να πάει η Ελλάδα μας λίγο πιο πέρα
να κατακτήσουμε κάθε κορφή.